

кавал, заглъхващи песни, проточени викове...

В залата на празненството внезапно всичко утихна. Никак млад и свеж мъжки глас смело се издигна в тишината. В широките вени на песента тръпнеше тъмен и волен коннеж.

Иваница бе доволен. Щастлив. Пълнен с вяра.

А сълзи блеснаха в очите му. От премного радост ли? От смътна тъга по неизживени дни ли, от скрита болка по загубена младост ли?

Песента се издигаше като безумна жалба и страстен упрек.

Какво бе разбрал Иваница от младоста си? Имал ли бе време да помисли за себе си? За всички неясни пориви на сърцето си? Кой знае. Сълзата капна върху бузата му, гореща като пламък. И той не я изтри. Пред трептящото сребро на синьото небе, Калоян не се сръмуваше да бъде само за миг човек, беден и самотен, освободен от тежкото бреме на славата, на подвига и на жертвата.

Глава XVII

Царица Мария се оглеждаше в огледалото си и се усмихваше. Беше си ушила нова руба от светлопепелява коприна. Изкусни везачки я бяха украсили с едри трендафили от по-ситен мерджан и кринове от бисер. Женската й суетност не можеше да се нарадва на хубавата премяна.

Тя нави тъмните си лъскави плитки около ушите, намаза дланите си с някакво прочуто сирийско благоухание и ги прекара два пъти по косите. Сложи си огърлица от пламтящи гранати и две тежки ковани гривни на китките. Пак се огледа и се усмихна.

Хубава беше.

След като се нагизди, тя се завъртя из стаята в безумно ликуване, запя ярка волна песен и се спусна през предверието към работната на царя. Надникна през вратата. Калоян стоеше прав до